

Kam odejdu před tvým duchem, kam uprchnu před tvou tváří? Zaměřím-li k nebi, jsi tam, a když si ustelu v podsvětí, také tam budeš. I kdybych vzlétl na křídlech jitřní záře, chtěl přebývat při nejzazším moři, tvoje ruka mě tam doprovodí, tvá pravice se mě chopí... (Žalm 139,7-10)

V Praze dne 14. dubna 2021

Milé sestry a bratři,

opět vás chci povzbudit k návratu do života po téměř nekonečných týdnech a měsících izolace. Sice ještě nevíme přesně, kdy to nastane, ale počítejme s tím najisto, jako musel ve svém uzavřeném kokpitu s návratem počítat Jurij Alexejevič Gagarin. Jeho let sice trval pouhých 108 minut a byla to jen malá procházka před prahem naší Země, jak napsal emeritní papež Ratzinger, ale všichni jsme udělali zkušenost s tím, že dokonce i pouhých pár vteřin se nám někdy vleče nekonečně.

Právě návrat prvního kosmonauta mě mnohem víc inspiruje než jeho vzlet ke hvězdám. On se totiž návrat nemusí vždycky podařit. Jako se později nezdařil jeho kolegovi Vladimíru Komarovovi, kterému se při přistání zamotal padák a náraz nepřežil. Místem našeho života je totiž naše Země a také naše církev, sbor a rodiny, naše práce, škola a sousedské vztahy. Tady se rodíme, přicházíme na svět a tady také umíráme a teprve pak nás čeká poslední vzlet do nadhvězdného prostoru. Věřím však, že se nám návrat po uvolnění protiepidemických opatření vydaří.

Zatím těsně před „přistáním“ dobře využijme času, který nám zbývá do výstupu z naší omezenosti. S něčím se totiž všichni vrátíme a byla by škoda promarnit vnucenou izolaci do našich „kokpitů“, protože přece Bůh byl a je s námi vždy a všude, jak to dosvědčil žalmista. V případě Gagarina se ovšem návrat moc nepodařil. Stal se sice světovou celebritou, ale také nástrojem komunistické a ateistické propagandy. Známý je jeho výrok, že Boha ve vesmíru neviděl, takže neexistuje. Jestli to ale bylo jeho přesvědčení, nebo povinná odpověď, nevíme. Do vesmíru se již ale nikdy nevrátil, ač si to velmi přál, a jako ještě mladý ve 34 letech zahynul, nepodařil se mu návrat po cvičném letu stíhačky MIG-17.

Jak se podaří návrat do normálu nám? Opravdu věřím, že dobře. Budeme bohatší o prožitek stísněnosti, také o několik pohřbů, ale ještě o větší radost z překonání nemoci, ze zvládnutí ponorkových stavů v našich rodinách, budeme posíleni i tím, že jsme se museli vyrovnávat s chaosem v politice i ve vlastní duši. Ale především budeme bohatší o zkušenost, že se naše víra a důvěra v Boha protříbila, že jsme poznali fakt, že věřit a následovat Krista lze i v mírně změněných a omezených podmínkách, i v ohrožení života. Budeme si více vážit přímých a osobních setkání s našimi milými, ale možná i s našimi donedávna ne úplně milými, protože není nad to, že budeme moci být spolu a bez rozestupů. Budeme se také v mnohem větším počtu angažovat ve sborové službě a zároveň se budeme velmi radovat z toho, že se nám mnohem více rozšířil obzor, neboť církev není jen Soukenická. Budeme mnohem více součástí Církve bratrské, ale rovněž té obecné. A co víc, budeme si ještě intenzivněji uvědomovat, že i lidé mimo církev k nám patří a jsou našimi bratry a sestrami pro lásku Boží a společně prožité pandemické utrpení.

A tak nám všem přeji, aby se nám chystaný návrat podařil. Abychom s návratem najisto počítali, připravili se na něj a pak vydávali svědectví o tom, co jsme zažili, viděli i slyšeli. Věřím, že naše svědectví o Bohu bude moudřejší a nadějnější než svědectví nebohého Gagarina, kterého měl Pán Bůh také rád.

Pán s námi, váš

Bronislav Matulík